

עם הרב אברהם משה הלוי רוט
 להערות והוספות: a0527652027@gmail.com

עיון

האם אונקלוס חולק על הגמרא שלנו

הגמרא שלנו דנה איך נקרא קרבן שלמים האם "זבח שלמים" או "שלמים". והנה אונקלוס מתרגם את השם "שלמים" [או "זבחים"] "נכסת קודשין" – שחיתת קדשים. השפת אמת כאן מעיר שכנראה אונקלוס חולק על הגמרא שלנו וסובר ששם הקרבן הוא "זבח שלמים", גם במקום שהתורה קיצרה את השם וכתבה "שלמים".

אכן, אילולי דברי כ"ק רבינו ראש גולת אריאל זצ"ל היה נראה לומר שגם לדעת הגמרא נקרא קרבן שלמים גם בשם "זבח", שהרי מצאנו בכתבי הקודש פעמים רבות שנקראים השלמים בשם "זבחים", כמו "ויזבח זבחים לאלקי אביו יצחק" גם אתה תיתן בדיניו זבחים ועולות" וכן רבים. אלא כוונת הגמרא כאן לדון האם השם "שלמים" עומד בפני עצמו, שאפשר לקרוא לקרבן "זבח" או "שלמים", או שהוא שם אחד "זבח שלמים", ועל זה הוכיחה הגמרא שלפעמים נקרא הקרבן "שלמים" וממילא יש מקום לדרוש מדוע כתבה התורה כאן שתי השמות "זבח שלמים קרבנו" כדי להורות שהזביחה לשם שלמים.

העמקה

מדוע רק שלמים נקראים "זבחים"

אכן צריך להבין מדוע באמת תרגום של "שלמים" הוא "שחיתת קדשים", וכן מדוע התורה בהרבה מקומות מכנה את השלמים "זבחים", הרי זבחים את כל הקרבנות ומדוע רק שלמים נקראים על שם השחיטה?

כמדומני שבשום מקום (...) לא נכתב הסבר על שאלה זו חוץ מבגליון טעימות...

אז בואו נגלה את הסוד:

נראה שמהות השחיטה היא חיתוך הסימנים הוציא הדם, כביכול מיתת הבהמה מאליה היא נעשית. [לכן קא סלקא דעתך בשבת דפסיק רישיה פטור, משום שלא נתכוין למיתה, והיינו כנ"ל שחיתוך הראש אינו מתייחס למיתה אלא לניתוק הסימנים והוצאת הדם והמיתה ממילא נעשית].

השיעורים נמסרים באולפני "קול הלשון" וניתן לצפות בהם באתר, או להקשיב בטלפון 03-6171111 ולהקיש ברצף (משמאל לימין): # 41670658 *
 לתגובות והארות, ולקבלת הגליון בקביעות: a0527652027@gmail.com
 הפקת הגליונות כרוכה בהוצאת משאבים רבים של עריכה וגרפיקה, ניתן להשתתף בעלויות ובזכויות!

וראיה לזה, מהא דגבי מכירת יוסף כתיב "וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתנת בדם", ולכאן למה הוצרכו 'לשחוט' השעיר הלא אין כוונתם לאכילה. [ועל דרך הפלפול יש לומר דהא היו רועים את צאן אביהם, ואיך הותר להם להרוג שעיר עזים משלו, ולכך שחטוה לאכילה שלזה היה להם רשות, ובדם טבלו את הכתונת]. אלא נראה דכיון דלא היה דעתם להרוג את השעיר אלא לחתוך סימניו להוציא את דמו, לכן נחשב זה לפעולת שחיטה ולא לפעולת הריגה (אף שכמובן השעיר לא נותר חי), וכמו שנתבאר דשחיטה היינו הוצאת הדם מן הסימנים.

והנה, בקרבנות קדשי קדשים האדם מקריב את כל הבהמה לגבוה והכהנים או המזבח אוכלים את בשרה משלחן גבוה, אבל שלמים עיקר ההקרבה היא בזריקת הדמים ע"ג המזבח, שהרי הבשר עצמו מותר לו באכילה, ובפרט למ"ד ממון הדיוט הוא, וממילא הוא לא "הקריב" כלום לגבוה מבחינת כלל בשר הבהמה, לכן תרגומו הוא 'נכסת קודשין' כי עיקר עניינה בשחיטתה והוצאת דמיה להגיע אל המזבח. לכן התורה מכנה את הקרבן בהרבה מקומות בשם "זבח" סתם.

זאת הסיבה שגם בפסח כתוב פעמים רבות לשון זבח, והיינו משום דעיקרו לזריקת הדם ע"ג המזבח, כמו שיתבאר בסמוך לגבי "זביחה שלא לאוכליו".

וזהו שאנו מתפללים שנזכה לאכול מן הזבחים ומן הפסחים "אשר יגיע דמם על קיר מזבחך לרצון", דזהו עיקר עניין הקרבן פסח ושלמים להגיע דמם לקיר המזבח וכמוש"נ.

ביאור

מדוע דוקא זביחת הפסח צריכה להיות "לאוכליו"

בגמרא שלנו למדנו שזביחה מיוחדת בכך שהיא העבודה היחידה שפוסלת את הפסח במחשבת "שלא לאוכליו".

והנה, קרבן פסח נתייחד מכל הקרבנות שמי שאינו אוכלו אינו שייך בהקרבנות, ולכן אסור לשחוט הפסח לשם מי שאינו אוכלו. מה הטעם בזה? ולמה זהו דוקא בשחיטה?

עלינו להבין שעיקר ענין הפסח איננו להקריב קרבן לה', שהרי פסח מצרים לא היה קרבן כלל, אלא שחטוהו לשם פסח ואכלוהו כהלכתו [ואמנם נצטוו על נתינת דמו על הפתח, אך היה זה בתורת אות ולא כריצוי וכפרה על המזבח, לפי פשט הכתובים], אלא דבשנה השנית שהיה כבר המשכן והיו אסורים באכילת שום בשר תאוה בלא להקריבו כשלמים, ממילא נצטוו לעשות הפסח לקרבן ה' ולאכול ממנו הבשר. ואף דכשבאו לארץ ישראל כבר הותר להם בשר תאוה

והדברים מדויקים: התרגום הירושלמי שהוא תרגום **ארץ ישראלי** תרגם כאן 'תכוסו' מלשון שחיטה, **כפי לשונו במקומו**, אבל אונקלוס שהיה מדבר בלשון ארמי צחה בניב בבלי (כמו שכתבו התוס' בבבא קמא שם) לא ניחא ליה לתרגם 'תכוסו' מלשון שחיטה אלא מלשון מינוי. [שוב ראיתי בערוך ערך כס ח שאחר שהביא דברי רבי דלשון סורסי הוא, ציין לתרגום ירושלמי על הכתוב 'זבח פסח הוא לה' - מיכס פסחא הוא (ואינו לפנינו), הרי שמדרך התרגום ירושלמי לתרגם בלשון סורסי וכמוש"נ].

אלא דצריך ביאור **למה דוקא בפרשת הפסח כתבה התורה בלשון סורסי**.

ראיתי על **דבר נפלא** בספר 'תבונה' על הירושלמי (להגאון הקדוש ר"א קראסילשציקאו ז"ל) שכיון שנאמרה פרשה זו **קודם גאולתן של ישראל, בעודם במצרים**, היתה שפתם שזורה בלשון סוריא (סורסי) היא פדן ארם (כמוש"כ התוס' בב"ק שם) שהוא מקום לידת אברהם רחל ולא ושהבטיים, ולכן אמר להם משה 'תכוסו' בשפתם. משא"כ לאחר שיצאו ממצרים ונהיו לעם סגולה נאמרה להם התורה בלשון הקדש המובחרת.

והנה מה שכתב שדיברו בני ישראל בלשון סורסי, יש לציין בזה למש"כ המהרש"א בח"א תחילת מסכת מגילה דלכך נכתב התרגום בסיני בארמית **לפי שהיו מורגלים בו מבית לבן אבי אמם**. ולכא' לפמשי"כ התוס' בב"ק שם הלא שפת אונקלוס הינה לשון ארמי צחה ולא לשון, ולשון זו לא היתה בידם מבית לבן. וצריך לומר דאפ"ה ניתן התרגום בלשון ארמי צחה מפני כבודו וחשיבותו, ועי'.

[בעיקר הדבר יש לציין למה 'תכוסו' אינו לשון ארמי גמורה, הלא כן הוא תרגום שחיטה באונקלוס, וכמו שתרגם 'ושחטו אותו' וְיִקְסֹן וְתִיָּהּ. וצריך לומר דא"כ היה לו לומר תְּקַסֹּן ולא תכוסו כמו שת"א גבי 'אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד' לֹא תְּקַסֹּן, וצ"ע].

והנה בפרשת הפסח שם כתוב לתת את הדם **"על המשקוף"** ופירש רש"י שהוא לשון חבטה, שהדלת חובט בו כשסוגרין אותו, כמו שתרגם אונקלוס חבורה **מִשְׁקוּפֵי**. והרשב"ם הקשה על זה: **והמפרש לשון שקיפת וחבטת הדלת צריך למצוא לו חבר בלשון תורה ונביאים בלשון העברי**, ולכן פירש דהוא מלשון וישקף אבימלך שהוא נראה לעין כל בכניסת הבית.

ונראה ליישב דעת רש"י **לפי דברי הספר 'תבונה' הנ"ל**, שבדוקא נקט משה 'תכוסו' לשון סורסי לפי שפרשה זו נאמרה במצרים וזו היתה שפתם שם, וא"כ הכי נמי יש לומר דמשום הכי **לא מצינו בשום מקום בתורה לשון 'משקוף' הארמי אלא בפרשה זו לפי שנאמרה במצרים ושם היו מדברים בלשון ארמי**, ונפלא.

חיזוק

מדוע שחיטת הקרבנות בצד צפון

הגמרא אומרת ששחיטה צריכה להיות בצד צפון, וזה כמו שאנו

מ"מ הלא כל עיקר ההיתר לבשר תאוה הוא מפני שירחק ממך המקום ומי שהוא בדרך רחוקה בלא"ה אינו חייב בקרבן פסח, [ובאור החיים שם חידש חידוש עצום דמי שאינו בדרך רחוקה, לפי גדרי דרך רחוקה דפסח, **אסור בבשר תאוה** ואינו יכול לזבוח אלא שלמים לה', וסיים **"מתי יבוא לידי מקרא זה ואקיימנו"**, וחזינן דהא פשיטא ליה דכשביטת המקדש חרב אין לך רחוק יותר מזה], ובר מן דין אף דהותר להם בשר תאוה מ"מ אין זו הצורה הראויה לקיים מצות הפסח, ולכך צייתה תורה להקריב הפסח לקרבן לה'. [ולכא' זהו הביאור ג"כ דאין שמחה אלא בבשר שלמים ולא בבשר חולין, והיינו מפני שקיים מצות שמחה צריך להיעשות בצורה הראויה של אכילת הבשר, ואילו בשר חולין אינו אלא היתר לבשר תאוה מפני הדרך אבל א"א לקיים בו מצות אכילת בשר].

ולכן **לא מצאנו בשום מקום במקרא שנקרא הפסח בשם קרבן פסח** (זולת בפרשת פסח שני) אלא בשם זבח פסח, והיינו משום דעיקרו אינו קרבן אלא זביחה לשם פסח. ומשום האי טעמא אכילת קרבן פסח מעכבת בו לפי שעיקר תכליתו הוא לאכול הבשר על מצות ומרורים, משא"כ שאר קרבנות השלמים והחטאת שאין האכילה אלא מחובות הקרבן אבל אין היא עיקר תכליתם, ולכך מי שאינו יכול לאכול אינו רשאי להקריבו, משא"כ בשאר שלמים שיכול להקריבו ולהאכילו לאחרים.

אמנם יש מקום אחד בתורה שבו נקרא הפסח "קרבן", יודעים היכן? בפרשת פסח שני. הטמאים טוענים "למה נגרע לבלתי הקריב **קרבן ה' דייקא**", כלומר אף שמצד הפסח איננו רשאים להקריבו כי איננו יכולים לאוכלו, מכל מקום למה נגרע לכה"פ להקריבו בתורת הקרבן שבו, ולכל הפחות יזרק הדם לכפרתנו ויאכלוהו טהורים אחרים וכדין שאר הקרבנות, ולכן כתיב כאן לשון קרבן ה'.

ואף שלא הסכים לזה הקב"ה, כי עיקר הפסח אינו לקרבן וכנ"ל, אך אמר דטעם חומר הפסח בכרת [אף דהוי עשה] ודלא כאכילת מצה ומרור שאינם בכרת, הוא מפני ש"קרבן ה' לא הקריב במועדו", דסוף סוף חייב הוא להקריבו גם בתורת קרבן ה', משא"כ המצה והמרור שאינם אלא מצוות אכילה.

וורט

מדוע בפרשת הפסח התורה כותבת בלשון סורסי

רש"י כותב שהמילים "תכוסו על השה" נדרשות ע"י רבי במשמעות לשון סורסי, כאדם האומר לחבירו "כוס לי טלה זה".

מה זה "לשון סורסי"? ביארו התוס' בב"ק פ"ג ע"א דהיינו **ניב סורי** ללשון ארמי **'ועל שם שקרובה לארץ ישראל אין לשון ארמי שלה צח כל כך'** עיי"ש. ומבואר שבארץ ישראל וסביבותיה היו מדברים בלשון סורסי ולא בלשון ארמי צחה, ובלשון זו מתפרש 'תכוסו' תשחטו.

והנה, אונקלוס מתרגם "תכוסו" – תתמנון, ואילו תרגום ירושלמי מתרגם "תיכסון ית אימרא".

לשון הקודש

מה בין "תורת משה" ל"תורת העולה"

והנה, יש שני סוגי לשונות "נסמך", אחד שמבטא "שייכות" במקום המילה "של", כמו "חטאת [של] הקהל", והשני שמתאר את הדבר, כמו "אדמת קודש", היא איננה אדמה "של" הקודש, אלא היא אדמה קדושה.

איך הייתם מפרשים "תודת שלמיו"? לכאורה מהסוג השני. זהו תיאור התודה, תודה שבאה ע"י הקרבת שלמים. אבל מהדוגמאות שהביא רש"י מבואר שהוא מתכוון לסמיכות הראשונה, תודה "של" שלמים, כמו חטאת "של" קהל.

מה הכוונה שהתודה היא "של" השלמים? כנראה הכוונה שהיא סוג מסוגי קרבן השלמים, ומזה הוכיחה הגמרא שאם התכוון לשם שלמים יצא כי התודה היא שייכת לקרבן השלמים.

לפי זה מובן מדוע נקט רש"י "תורת משה עבדי" ולא "תורת העולה", "תורת השלמים", "תורת היולדת", "תורת החיה" וכו', וכו', התורה עצמה משתמשת בסמיכות של "תורת ה..." הרבה פעמים, ולמה הוצרך להביא מנבואת מלאכי "תורת משה עבדי"?

אבל הביאור הוא שכל הסמיכויות של "תורת העולה", זו לא תורה "של" העולה, אלא תורה שמתבארים בה דיני עולה, זהו סמיכות של תיאור ולא של שייכות, ואילו רש"י ביקש לפרש "תודת שלמיו" במובן של "שייכות", התודה "של" קרבן השלמים, כמו שביארנו, ולכן הביא "תורת משה עבדי", שאין כאן תיאור אלא שייכות גמורה, כמו שאמרנו חז"ל מאחר שמסר נפשו עליה היא נקראת על שמו, היא התורה שלו!

השקפה

אין טיפת דם קטנה מדי!

בדף שלנו אנו למדים שהכפרה היא בזריקת הדם, ולכן "שלא לשם בעליו" פוסל רק בייחס לזריקה שהיא המכפרת על הבעלים.

זה מפליא מאד, אדם הקדיש פר ענק ששוויו עשרות אלפי שקלים, שוחט אותו לכבוד ה', שורף אותו על המזבח, מוסיף נסכים ומנחות וזה לא מספיק בשביל לכפר. מה הדבר היחיד שהכפרה תלויה בו? נתינת טיפת דם על המזבח!

הקב"ה לא רוצה מאתנו דברים גדולים, הוא רק מעט מסירות נפש.

לפעמים אבא שלי מדבר על זה בסעודות ברית מילה: כמה דם יורד מהתינוק בברית? כמה טיפות... אם המוהל מומחה, אז כעבור כמה שניות התינוק מפסיק לבכות וחוזר לשינה עריבה... ומה הקב"ה

אומרים בהתרגשות בקרבנות "ושחט אותו על ירך המזבח **צפונה לפני ה'.**"

והנה צד צפון בכל מקום הוא שמאל ודין, ובאמת על צד צפון שוחטים הקרבן שהוא מצד הדין והמשפט, אכן זהו דוקא כאשר עומדים עם הפנים לצד מזרח (אחוריהם אל היכל ה') שאז צפון הוא בצד שמאלו, אך כאשר עומדים **'צפונה – לפני ה'**, כלומר – עם הפנים אל היכל שבמערב, הרי ממילא הצפון נעשה בצד ימינו (שהרי מי שמביט למערב, צד צפון נמצא בימינו). בזה נרמז שאצל הקב"ה – **לפני ה' – גם הצפון והשחיטה הכל מצד הרחמים והחסד**, ונפלא. (כך שמעת י מאחי הגאון רבי חיים יצחק שליט"א).

יש דברים שנראים לנו במבט שטחי "צפון", שחיטה, דין וגבורות, אבל כאשר מסובבים הפנים "לפני ה'" רואים שהם בעצם ימין וחסד ורחמים.

על הפסוק 'בנאות דשא ירביצני על מי מנוחות ינהלני', מבארים הראשונים שהכבשים נמצאים במקום אחד ונפשם חושקת כבר לילך לרעות במקום אחר, אך רועה הצאן אינו מניח להם והם אינם מבינות למה הוא מתאכזר אליהם, אך האמת 'בנאות דשא ירביצני' הוא מרביצם כאן כי רק כאן יש נאות דשא... במקרה אחר הרועה מוליך את הצאן עוד ועוד, והם עייפות ומתנשפות ורוצות כבר לרבוץ במנוחה, אך הוא אינו מניח להם וממשיך להוביל את העדר... הם חושבות שהוא מתאכזר עליהם אך באמת 'על מי מנוחות ינהלני' כוונתו להביאם למקום המעיין כדי שיוכלו לשתות...

כך אנו הרבה פעמים תמהים למה הקב"ה מנהיגנו כך ולמה לא אחרת וכו', אך צריכים אנו לדעת שהכל לטובתנו, אף שאיננו מבינים הטעם, כצאן אשר אינן משיגות כוונות הרועה...

היסטוריה

האם רש"י למד זבחים אחרי הוריות?

רש"י מביא שתי דוגמאות לכך ש"תודת שלמיו" הכוונה תודה "של" שלמיו. האחת, מ"תורת משה עבדי", והשנית מ"חטאת הקהל".

בשלמא "תורת משה עבדי" אפשר שנקט רש"י זה משום שהוא נושא כללי, שמה של התורה, אבל מדוע נקט רש"י דוקא "חטאת הקהל"? מאיפה זה בא לכאן? הרי כבר בפרשת בראשית יש כמה וכמה דוגמאות כמו "חית השדה" "ממשלת היום" "ממשלת הלילה" וכדומה.

יש לשער שרש"י הקדוש כתב את פירושו על סדר הש"ס, ולכן הוא השתמש בדוגמא של "חטאת הקהל", שהיא – כפי שאתם בטח זוכרים – נזכרה שוב ושוב ממש עכשיו, במסכת הוריות...

אין כאן סתם "מציצנות היסטורית" אלא גם "נפקא מינה" לדינא: אם רש"י כתב את פירושו על זבחים לאחר הוריות, הרי כאשר יש סתירות ביניהם יש לבחור ב"לשון אחרון" שהיא בזבחים.

אומר על זה: "בדמיך חי! בדמיך חי!" בזכות הדם ששפכת עלי – אני אחיה אותך.

כי אין טיפת דם שלא נחשבת. **אין כאב קטן מדי.**

חז"ל אומרים שארבע מאות שנות הגלות שנגזרו בברית בין הבתרים התחילו מאז שנולד יצחק, כי כבר אז החל העונש של "גר יהיה זרעך בארץ לא להם", שהרי יצחק, זרעו של אברהם, נולד בארץ כנען, שעדיין לא היתה של ישראל.

אאמו"ר הגאון שליט"א מאד מתפעל מזה בכל ליל הסדר, הרי מה אכפת לו ליצחק התינוק, שנמצא בזרועות אמו, מכך שהוריו מתגוררים בארץ לא להם. ובכל זאת, משהו קצת פחות נוח לו, אם הוריו היו מתגוררים בארץ שלהם, הם היו קצת יותר שמחים או שלווים, ויצחק הקטן היה מרגיש כחוט השערה יותר טוב. זה כבר מספיק כדי שהקב"ה יחשיב את זה שהתחילה הגלות.

הקב"ה מקיים "ואל ימעטו לפניך תלאותינו" – אין צער שנאבד, אין כאב קטן מדי...

מהדף ליומי

מציצה לבעל תוקע

כתוב בפוסקים שאם יש ברית מילה בראש השנה, ראוי לכבד את בעל התוקע ב"מציצה" כדי שיהיו שפתותיו מעוטרות בדם הברית כשהוא תוקע לפני ה', שיהיה לזכות.

כמה הקב"ה מחשיב כמה טיפות דם שירדו מגופו של תינוק יהודי קדוש וטהור.

מכתב

תוכחת רבי אריה לוי מול טענת "מונופול הכהנים על השחיטה"

בדף שלנו מבואר שהשחיטה כשרה אפילו בזר ואפילו באשה.

לפני שישים שנה בערך יצא לאור ספר "אנו ובעלי החיים" שתיאר את מסורת השחיטה בעם ישראל בסגנון 'פתוח' קצת (תוך השוואה למסורות של עמים אחרים וכו'), כוונתו היתה לשם שמיים - להסביר ע"ז לציבור הרחוקים את השקפת המסורה בצורה מודרנית ונגישה.

זקני רבי אריה לוי זצ"ל נתקל בספר הזה ושלח לו מכתב ארוךמלא בתוכחת אהבה. בניגוד למה שחושבים עליו, רבי אריה לוי לא היה בעל "אופי רכרוכי" הוא היה יודע להוכיח בעוז ובתקיפות נעימה, כפי שתראו במכתב שלפניכם (שמתפרסם כאן בפרסום ראשון) אודות "שחיטה כשרה בזר":

"עברתי מעט בין הבתרים.. אשר רכש בכשרונותיו הגדולות וביגיעתו

העצומה משך שנים... בודאי כוונתך רצויה ומפעלך כביר, אמנם אודה ולא אבוש כי חסר לי הידיעות בזה כי ידוע לכבודו כי לא רב אנכי היודע בעניני איסור והיתר, ולא חכם היודע בעניני מדעים, ולא סופר איש כמוך. הנני רק הזכות שלי ששמשתי ת"ח גדולי ישראל זי"ע. בכל זאת ירשני נא כבודו להעיר על איזה דברים שנתקל מבטי בהם בהסתכלות ראשונה.

בפתח דבר כתבת להביא לציבור הקטיגור והסניגור בצורה אובייקטיבית. היתכן? אין אפשר לדבר בענין קדוש זה בצורה אובייקטיבית, המשמעות הפשוטה של זה: אני מוסר לך שתי הדעות כמו שהן ואתה הקורא תחליט איזהו הנכונה? על מי לסמוך שיכריע? כי הנושא זה שכ' עוסק בו צריך זהירות יתירה שגם אדם דתי המאמין בה' ובתורתו הק' אם אינו גדול בתורה אפשר חלילה להכשל בלי משים. א"כ על מי לסמוך שיכריע אם לא לחכם ומבין מדעתו בהרבה מקצועות התורה.

אמנם צריך למסור גם את דעת המתנגד ולפעמים אפילו דעת המשמיץ בצורתו הנכונה, אבל התשובות צריכות להימסר בצורה הולמת שתסתורנה בצורה החלטית את הקטרוגים ודברי בלע שנאמרו עפ"י רוב משונאי ישראל, בבחינת 'ודע מה שתשיב וכו'.

...כתב כבודו "עם כינון המוסדות הדתיים והאזרחיים בצאת ישראל ממצרים הופקדו אהרן הכהן וזרעו לשמור את משמרת הקדש ואת משמרת המזבח, אומנות השחיטה והבדיקה נעשית מונופולין של ממלכת כהנים".

תמה אני מאד על ביטוי זה, המונח "ממלכת כהנים" נאמר בתורה על כל ישראל בכלל ולא רק על הכהנים. ו[מלבד זאת] הרי ידוע לכ' ששחיטה כשרה בזרים וגם נשים כשרות ג"כ, אם כי בתוס' קידושין פרק ב' דשחיטה צריכה להיות במיוחסים זה דוקא לכתחילה אבל בדיעבד כשר, תוספות חולין התחלת מס', וכ"ש הבדיקות שאין זה כלל מד' עבודות הקרבנות.

ודי עבודה ה' להממלכה גדולה זו של כהנים כשהיו מבצעים לכה"פ את העבודות הכשרות רק בכהנים כגון ההולכה הזריקה וההקטרה, ולמה להעמיס עליהם גם השחיטה והבדיקה, אולי גם השחזת סכינים...?

ובכלל אין מונופולין בתורה, ענין קדושת הכהנים ושבת לוי אין זה מונופל ואין זה משטר של קסטות והלא ידוע מה שפירש רש"י על הפסוק בוקר ויודע ה' את אשר לו כך אמר משה וכו' בוקר נאמר 'ויבדל אלקים בין היום וכו' ונאמר 'ויבדל אהרן לקדשו' כשם שאין אתה יכול להפוך ערב לבוקר כך ענין של קדושת אהרן זה יצירה מיוחדת מהקב"ה..."

לשון הקודש

איך מדברים על יחיד ששמו רבים

בדף שלנו כתוב "שלמים ששחטן לשם תודה – פסולה" אבל

כאשר מייחסים רבים מוסיפים יו"ד לפני כ"ף השייכות, למשל "חברך", ואילו יחיד כותבים "חברך", אם כן, מדוע התורה כותבת "שבועותיכם" עם יו"ד? וכי מדובר בכמה ימי שבועות שבכל שנה ושנה? אם כן, היה צריך גם אונקלוס לתרגם "בעצרתכון", לשון רבים, כמה ימי עצרת שבכל שנה ושנה.

בהכרח שמדובר כאן על "שבועות" אחד, כמו שפתחה התורה "ביום הביכורים", ובכל זאת התורה משייכת אותו בלשון רבים כיון שהשם שלו הוא רבים "שבועות", משא"כ אונקלוס שקורא ליום הזה "עצרת" אינו צריך לשייך אותו בלשון רבים "עצרתכון" אלא בלשון יחיד "עצרתכון".

במהדורת שוטנשטיין הגיעו על פי כתבי היד "פסולין" שהרי "שלמים" הוא לשון רבים.

זו תופעה מעניינת: מדובר על קרבן אחד ששמו הוא "שלמים" האם מדברים עליו בלשון יחיד או בלשון רבים, "שלמים נשחטים" או "שלמים נשחט"? כנראה שלמרות שמדובר על יחיד, מכל מקום מכיון ששמו הוא רבים "שלמים" מדברים עליו בלשון רבים.

אתן דוגמא לזה: התורה כותבת "וביום הביכורים... בשבועותיכם", מתרגם אונקלוס "בעצרתכון", כיון שבלשון חז"ל השם הוא "עצרת". אבל, שימו לב, התורה כותבת "שבועותיכם" (עם יו"ד לפני כ"ף השייכות) ואילו אונקלוס לא כותב "בעצרתכון" אלא "בעצרתכון".